

го подаде. Тя поклати глава.

- Дадох ти го за спомен от тази вечер... - каза и скръсти ръце.

- Вземи го, княже. У нас това е обичай... - добави Теофил. - Инък, ще обидиш домакинята.

Иваница рязко и неловко се поклони, сложи кожената си шапка и изтича по стълбите, последван от телохранителите и останалите мъже, които набързо се сбогуваха с Ефросина.

Когато се качваше на коня си, ястребовият му взор долови за миг една картина, която накара сърцето му да се свие от болка.

Горе, в блесналото от светлината на свещите предверие, ^{до}статорът Адриан шепнеше нещо наведен над рамото на хетерата.

Ефросина се усмихваше.

Глава X

Ефросина и българският княз вървят заловени за ръка из кипарисовите гори, които се спускат към брега на Босфора. Бялата ^{както}одежда на жената ибкри в синьозелените нощни сенки, таинствено крило на херувим. Лек благоуханен вятър поклаща тънките върхове на дърветата. Пред нозете им се плискат сребропenni вълни. Тя нежно притиска страната си до неговата, топлият ѝ дъх облива лицето му и разпъва сърцето му в пламтяща радост. В седефения блясък на чудната нощ греят само две звезди - очите на Ефросина. Князът бавно се навежда към тях...

Иваница отвори очи. Гърлото му бе пресъхнало, сърцето биеше бързо и тревожно. Обърна се лявата си страна. Обърна се на дясната. Отново на лявата. Но сънят бе отлетял от клепките му. Той погали няколко пъти страната си - сякаш диреше следа от ласката получена ~~на~~ съсн - отметна бързо кадифяната покривка и скоочи.

Върху мозаиката на пода лежеше тъмната сянка на позлатена-